

SLOVENSKI NAROD.

Iskaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrť leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrť leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrť leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštšina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristo pet-
Dopisi naj se izvolje frankirati. — Rokopisi se ne vraćaju. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, "Gledališka stolba".

Razmere mej češkimi poslanci.

Interpelacija dr. Riegra in drugov napravila je po Češkem neugoden utis in mej poslanci samimi jih je nekoliko, ki ž ojo nese zadovoljni. „Národní Listy“ javljajo, da je v Češkem klubu velik razdor in dobro znani dr. Kaizl odložil je že svoj mandat, ker se interpelacija ne strinja z njegovih volileev zahtevami. Dr. Kaizl predlagal je v klubu, da se mora proti vladi, posebno pa proti ministru Gauču odločnejše postopati, a ostal je v veliki manjšini, zaradi česar je odložil svoj mandat. Kakor se čuje, bode še par drugih poslancev sledilo njegovemu vzgledu, vsekako pa je vsled neodločnosti in večnega kimanja staročeških politikov disciplina v klubu močno omajana, kar se niti prikrivati več ne dá.

Česki narod zahteva odločnega delovanja in Mladočehi imajo le svojemu energičnemu postopanju pripisovati svoje volilne uspehe. Sicer jih je doslej pod njih praporom le šestero, a baš ta šestorica ima javno mnenje za seboj. Če tudi jih „Česka Politika“ smeši in se jim zaničljivo roga, bodo vendar pridobivali vedno več tal in baš jutršnja volitev v Příbramu utegne za Staročeha biti nov poraz.

Za to volitev pričela se je velikanska agitacija, obe stranki napolnjensta vse sile, da bi zmago naklonili na svojo stran. Pri tem pa se kaže, da so staročeški zaupni možje v istem skrajno neprijetnem položaji, kakor naš centralni volilni odbor glede volitev na Notranjskem in na Dolenjskem. Radi bi, da bi njih beseda bila odločilna, pa ne gre.

Za Pribram izbrali so si Staročehi kandidatom Stejskala in zaupni možje, zbrani v Pragi, izrekli so se večinoma zanj. A večina mest v dotičnem volilnem okraji izjavila se je za Mladočeha Tilšerja. Zaradi tega je Mladočeh dr. Herold pri zboru zaupnih mož potegnil se za Tilšerja zahtevajoč, naj se po dosedanjem običaji volilem priporoča oni kandidat, katerega si sami žele. Heroldovi želji se ni ustreglo, zato je Herold odpisal dru. Riegru, kot načelniku zaupnih mož, protest na Dunaj. Rieger sklical je vse na Dunaji bivajoče zaupne može na posvetovanje, pri katerem se je Trojan za kandidaturu Tilšerjevo potezal iz istih nagibov, kakor Herold. Ker sporazumljenje ni bilo možno, predlagal je Trojan, naj se stvar prepusti volilem samim ter naj se oficijalno ne proglasi noben kandi-

dat, da se veljavnost zaupnih môž ne izpostavi nevarnosti novega poraza.

Pri glasovanji bila sta dva glasa za Tilšerja, dva za Steiskala, Rieger odločil se je za poslednjega. Trojan in Gregor sta ugovarjala, da je to po stopanje nepravilno in pridržala nadaljne korake. Gregor in Herold pa sta radi tega Riegru izročila protest.

Tako stoje stvari v očigled juteršnji volitvi, ki je vsekako velike važnosti. Volil se bode jutri sicer samo jeden poslanec, a volilcev glasovanje bode pokazalo, na katero stran nagiba javno mnenje. Pri novejših volitvah zmagovali so Mladočehi kar zaporedoma, prodere li jutri še Tilšer, bode to velicega moraličnega upliva za mladočeško stranko, za Staročeh, pa nov, jako občutljiv poraz.

Akoravno so Staročehi tudi naše gore listi, so vendar naše iskrene simpatije na mladočeški strani, kajti ondu je vsaj prava odločnost doma, njih program je tudi naš program, njih politika strinja se popolnem z našo. Zatorej prav toplo želimo, da bil bi jutri v mestni skupini Pribram-Rokican državnim poslancem izbran vrli Tilšer, ki je dne 11. aprila na shodu svobodomiselnih strank narod zaklical: Minečemo nikakih razporov, a mi tudi nečemo sloge v robstvu, nego jedinstvo v dejanji. Nevarnost preti: bedimo oprezní, združimo se vsi na izdatnejšo obrambo svojega dragoga, teško tlaččenega naroda!

Konvertovanje kranjskega zemljišno-odveznega dolga.

(Spisal dež poslanec dr. A. Mosche.)

(Da|je.)

Toda tako daleč ne segamo, nam je marveč poglavito pred očmi misel, da bi se za ta znesek lahko zmanjšala posojilna svota, ako že nekateri mislijo, da ne smejo privoščiti deželi porabe tega zneska na drug način.

V tem slučaju ne potrebovali bi 4-2 milijona, marveč le 3-4 milijona, vsled česar bi se zmanjšal obrestovalni in amortizacijski delni znesek od okroglih 214.000 gld. na blizu 170.000 gld., in temu primerno znižale bi se tudi deželne naklade, namenjene v to svrho.

To bi bila gotovo najprilicnejša rešitev; toda dozdevati se nam hoče, da je pri izvršitvi tolike operacije ravno namesto, da se porabijo preostatki, za plodonosne osnove, kojih potreba je gotovo nedvomna in katere bi moral poznejši rod pri neugodnejših razmerah le dražje uvesti, ker se to sedaj, rekli bi, tako mimogredé lahko izvrši brez posebnih stroškov.

Resni nalog deželnega zastopstva je po našem mnenju ta da srečno uporabi na korist dežele, občin in davkoplačevalcev sredstva, ki postanejo prosta na razpolaganje vsled konvertovanja; to pa, da postanejo taka sredstva prosta na razpolaganje, je nalog in korist konvertovanja.

Ako bi bilo treba še daljnega dokaza, kako koristno je konvertovanje 5 % nega dolga v 4 % ni za deželo kranjsko, velja naj onim, ki se nečejo dotakniti privajenega status quo, sledeča pojasnitev.

Po izkazu deželnega knjigovodstva znašal bo
dne 1. januarija 1888 . 4,053.687 gld. 50 kr.

ako od tega odračunimo	
komercialno vrednost onih	
136.000 gld. katere mora	
država plačevati še 8 let,	
v znesku	800.000 " — "
ostane še dolg v okroglih	<u>3.200.000 gld. — kr.</u>

Ako vzamemo v takojšnje poplačanje tega dolga jednako visoko, po 4 % obrestljivo posojilo ter porabimo v poravnanje tega posojila z dogovorom od 29. aprila 1876 določeni amortizacijski delni znesek letnih 286.756 gld., kateri se mora nabrati s 16 % no naklado na neposredni in 20 % no naklado na posredni davek, poplačali je bomo z obrestmi vred tako — do leta 1902, torej bo poravnani zemljišno-odvezni dolg v 15 letih in ne v 20 letih, kakor je to projektovano v deželno odborskem nasvetu. Doletni račun sestavlja se namreč tako-le:

Potrebščina:

Glavnica	3,200.000 gld. — kr.
4% obresti 1888/1902 .	1,122 475 „ 08 „
	<u>4,322.475 gld. 08 kr.</u>

Zaklada:

15 rokov po 286.756 gld.	4,301.340 gld.	— kr.
leta 1902 ostanek . .	21.135	n 08 n
	<u>4,322.475</u>	gld. 08 kr.

LISTEK.

Andrej baron Čehovin,

slavni junak slovenski.

Spisal Janko Leban.

IV.

Čehovin kot človek, kristijan, narodnjak in vojak.
(Dalje.)

Oče slavnega našega junaka je od otrok sam ostal. Stariši so mu zgodaj umrli in po njih je podedoval kmetijo srednje velikosti. Ker ni bil še polnoleten, dana je bila omenjena kmetija v najem. Ko je dosegel polnoletnost, oženil se je z Marijo Uršičevo iz Gôč, katera mu je darovala 7 otrok: 4 fantiče in 4 deklice. Kakor že povedano, tretjerojeni fantič je bil naš junak Andrej.

Mati našega junaka je imela štiri brate; mej njimi je za nas posebno važen gospod Andrej, o katerem smo že slišali, da je imel velik upliv na odgojo našega junaka.

Mati barona Čehovina je umrla, predno je bil

povišan v častnika; izgubil jo je namreč 1848. l. Oče ga je pa preživel. Umrl je dve leti za njim, namreč l. 1857. V velik ponos je bilo staremu možu da jo sin dospel bil do take slave, kakor ga je tudi neizmerno žalostilo, ko je njegovega sina rana smrt pobrala l. 1855.

Bratje in sestre pokojnega junaka so sledeči:
Anton, rojen 1808. l. in Ivan, rojen 1809. leta. Za njim se je rodil naš junak Andrej 1810 l.; — Florijan, rojen 1819. l.; potem sestre: Marija, poročena s posestnikom Andr. Turkom v Gabrijah (pri Vipavi); — Josipina, poročena s kmetovalcem Luko Stokom v Dutovljah, in Ana, poročena s posestnikom Antonom Lisjakom v Dolnji Branici. Zadnja mlajša sestra ima sina Andreja, odličnega zdravnika in narodnjaka v Gorici.

Brat našega junaka, Anton, bil je gluho-
nem in je umrl l. 1881.; Ivan je umrl doma že
l. 1865.; Florijan pa še živi, in je gospodar v
rojstveni hiši v Gorenji Branici. Sin njegov tudi
Florijan, je jako razumen mlad mož. Soproga mu
je bčica Lična, narodnega veleposestnika in Rihen-
berka. Gospod Florijan Čehovin mlajši se je izobra-

Ževal v Gorici, govori in piše vse tri deželne jezike ter se mu pisatelj teh vrst ima v prvi vrsti za hvaliti, da mu je zdatno pomagal, da je dobil toliko podatkov o slavnem njegovem strijci.

Zdaj pa preidemo zopet k junaku Andreju.

Andrej Čehovin je bil človek neizrečenega mi-
lega srca. V lep izgled nam lahko služi gledé tega,
kakó je on ljubil in spoštoval svoje stariše, pa tudi
kakó rad je imel svoje brate in sestre. Z vsem
srcem je bil posebno udan materi svoji. „Še kot
nadtopovnik,“ tako mi piše njegov nečak, „— gotovo
pri nizki plači — vendar je vedno kaj prihranil, da
je materi domov poslal. Kupoval in pošiljal ji je
namreč kaj obleke ali takih rečij, s čimer je vedel,
da ji ustreže. Kakó je ljubil in spoštoval svojega
očeta, kaže sledeči zasniden dogodek, ki ga nam
popisuje g. Mihaeljev: „Ko je bil še ritmajster, šel
mu je njegov 70 letni oče Marko vsled njegovega
sporočila v pripravo „čehovski sukni“ (čehovsko
sukno se imenuje tisto debelo domače sukno iz ži-
valske volne, navadno temnorujave barve, katero
nosijo še sedaj Vipavci, zlasti po zimi; in od tod
je menda tudi ime Čehovin, ker ime „Čeh“ pomeni

Ker znaša pa po deželnem odboru izračunjena potrebnost za poplačanje zemljišno-odveznega dolga 5,735.120 gld. — kr. ter je po zgorajšnjem sestavku treba v ta namen le 4,322.475 „ 08 „ kaže se dejanska prihranitev v znesku. 1,412.644 gld. 92 kr. ki se doseže jedino le s konvertovanjem zemljišno-odveznega dolga in s poračunanjem z državo.

Spominjati se moramo tukaj nehotne besede visokega državnega uradnika, ki je rekel, da ni samo dolžnost deželnega zastopstva, marveč tudi vsacega kranjskega domoljuba podpirati podjetje, ko bi iz njega sledila korist tudi samó za 5000 gl. koliko bolj pa torej, ako se gre za milijone. Nekako tesno pa nam je pri srci, ko pomislimo nadalje, da je sedaj ravno leto dni, odkar se pečamo s tem predmetom, in da ga vidimo danes ravno na istem mestu, kakor vlni o tem časi. Koristi jednega leta so zgubljene! Da bi ne mogli tako reči tudi o prihodnjem letu!

Pri tem predmetu se nečemo dalje zadrževati ter preidemo k vprašanju, kakove žrtve nalaga deželi projektovano konvertovanje.

Da bo moral dolžnik, ki hoče svoj dolg poplačati namesto v 20 letih še le v 40 letih, odrajtati več obresti, je jasno, jasn pa je tudi njegov dobiček, kateri si hoče kupiti s to žrtvo, da namreč obdrži dlje časa glavnico, da jo more dlje časa porabiti zase.

Ako torej razdeli dežela kranjska poplačanje svojega dolga na 40 let, namesto da bi ga poravnala v 20 letih, in akoravno se to zgodi z nižjim obrestnim merilom, pač ni treba nikomur biti Adam Riese, ako hoče spreviditi, da zahteva to podaljšano plačevanje večje obrestno odrajtalo.

Za to obdrži pa dežela dlje časa glavnico, in le od porabe glavnice in slučajnih obrestnih preostatkov je odvisno, da se pokrije to višje plačilo in morebiti doseže tudi še preostatek, ako se porabi zelo ugodno. Financijalno se tedaj lahko paralizuje višje obrestno plačilo, vsled česar se lahko prepreči vsaka škoda, ako se mora že tako imenovati višje obrestno plačilo, kakor se je to storilo od neke strani.

Ako pa pomislimo, da je v prvi vrsti namen deželnim sredstvom, da se pokrije tekoča potrebnost, in da se smejo preostatki porabiti le za preosnove na odločno korist dežele in njenih davkoplačevalcev, vsled česar postane davkoplačevalec plačilno-zmožnejši glede davkov, in ako preudarimo nadalje, da bo poznejši rod zaradi tega lažje prenašal naloženo mu breme svojih prednikov, kakor pa ti zadnji, ne moremo tudi z narodno-gospodarskega stališča imenovati višjega plačila obresti za plačilno raztegnitev dolga na dlje časa — škodo.

(Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 14. oktobra.

Delegaciji sta sklicani na 27. dan novembra s cesarskim ročnim pismom. Letos bodeta zborovali na Dunaji.

tudi priprostega kmeta) do Gorice naproti. Tu se srečata slavni sin junak pa njegov oče, po domače „Rokec“ imenovan, ravno na Travniku. Bilo je tisti dan dan vseporno častnikov zbranih pred kavarno „Evropa“ (na Travniku), v katerih krogu je bil mnogo občudovani naš junak Andrej Čehovin. Ko zagleda svojega očeta, prišlega na trg Travnika iz ulice Raštela, vzdigne se takoj, zapustivši svoje tovariše častnike ter mu gre naproti. In glejte, slavni ta junak in hvaležni sin se ni sramoval, akoravno jo bil odičen s tolikimi redovi v sijajni suknji ritmajsterski, svojega priprostega očeta ter mu podati desnice in ga objeti za n. javnem trgu Travniku v pričo ostalih častnikov in ljudstva! . . .

Pa tudi se svojimi brati in sestrami je rad občeval in se za nje zanimal. Posebno sočutje je imel do svojega starejšega gluhonemega brata Antona.

Kakor svojim sorodnikom, bil je srčno udan tudi svojim prijateljem, naj so bili že katerega koli stanu. Celó priproste svoje prijatelje iz mladostnih let je rad imel tudi kot baron. Največi prijatelj in tovariš skozi vsa leta mu je bil njegov rojak Adrej

Dalmatinci nameravajo izstopiti iz Hohenwartovega kluba in pridružiti se novemu **državno-zborskemu** klubu, katerega snuje dr. Gregar, ako se ne bodo v klubu bolj ozirali na njih želje. Novi klub se pa ne bode imenoval slovanski klub, temveč narodnostni klub in njegov program bode popolna narodna enakopravnost. — Danes bodo Mladoč-hi v državnem zboru stavili predlog, da se vlada naprosi, da prekliche svoje naredbe o srednjih šolah. Ko bode naučni minister odgovoril na Riegrovo interpelacijo, bodo pa Mladoč-hi predlagali, da se začne razgovor o odgovoru. Trojan hoče v Českem klubu predlagati, da se klubova pravila tako preuredi, da bode Mladoč-hom mogoče s klubom stopiti v ožjo zvezo. Če bode njegov predlog zavržen, hoče Trojan z večimi tovariši izstopiti iz kluba.

Gališki deželni šolski svet ima posvetovanje, kako bi se zboljšal pouk nemščine v srednjih šolah. Poljaki se posebno zanimajo za nemščino, menda se hočejo s tem prikupiti vladi, da jim bode rajši pustila zatirati rusinske sodeželane.

Vnanje države.

Vsi ruski listi bavijo se z **avstro-nemško-italijansko** zvezo. „Novoje Vremja“ misli, da se tripelaljanca nikakor ne more zvati mirovna liga. Njen namen je vojna na dve strani, o kakeršnej je govoril Moltke o svojem času. Zdaj je jasno, da je Nemčija šla v tabor ruskih nasprotnikov. S tem je dobila Rusija popolno akcijsko svobodo in to svobodo porabili bodo, kakor se je nadejati, oni, ki neso zadovoljni s pohodom Crispija in Kalnokyja v Friedrichsruh. Kar se tiče Rusije, jej to nikakor ni neugodno, ker zdaj se je otrsela težjih pogojev, ki so bili posledica bolgarske politike nemške vlade. Nova alijanca za Rusijo nema nič strašnega, prvič ker Rusija itak ne misli na vojno, drugič pa, ker proti njej lahko postavi še silnejšo alijanco. Francija je odkritosrečno pripravljena podati Rusiji roko. Srbija, Rumunija in Grška poznajo nevarnost, ki jim preti od Avstrije, ta dva fakta in zgodovinska preteklost Danske utegnejo preprečiti, da zveza centralnih vlastij ne bode dosegla svojega smotra. „Novosti“ mislijo, da zveza mej Avstrijo, Nemčijo in Italijo ni defenzivnega, temveč ofenzivnega značaja. Rusija se tako dolgo ne bode brigala za to zvezo, da pokažejo zavezne vlasti, kaj nameravajo zastran Bolgarije. „St. Peterburgskija Vjedomosti“ pa tej zvezi ne pripisujejo nobene važnosti.

Radoslavov se je izjavil proti dopisniku „Pol. Corr.“, da je prošil za advijenco pri knezu, da mu je zagotovil udanost svojo stranke, katero imenuje ta **bolgarski** politik „legalno opozicijo“, in da se je pritožil, da vlada preganja njegovo stranko. Knez ga je pogovarjal, da naj se spravi z vlado, ker se program njegove stranke dosti ne loči od programa vladnih pristašev. Radoslavov mu je pa odgovoril, da tako dolgo se ne more spraviti z vlado, dokler se bode njegova stranka ravno tako preganjala, kakor veleizdajalski pristaši Cankova in Karavelova. Princ je omenil, da je zvedel, da se skuša Radoslavov približati Cankovu in Karavelovu in da polkovnik Nikolajev posreduje mej njimi. Tudi je zvedel, da Nikolajev pogostem zabaja k metropolitu Klementu. Radoslavov je pa odločno oporekal vsako zvezo z veleizdajicami. Tudi ni polkovnik Nikolajev za take misije, ker ni politik, ampak le vojak.

Turčiji je jako neljubo, da je Rusija tako hitro odgovorila na poslednjo turško noto. Turčija bi le rada vso stvar kolikor se da zavlačevala. Posredovati s silo v Bolgariji ne mara, ker ve, da bi se bolgarska vojska ustavila. Utegnila bi nastati vojna, katere konec bi bil, da bi se ta ali ona država odškodovala na njene stroške. Ruska vlada tudi ne upa, da bi Turčija kaj odločnega storila. Saj še neče določno izreči se, da obsoja Koburžanovo postopanje, da bi v Sofiji ne mislili, da v Carigradu odobravajo njih korake.

Sorta iz Branice. Ž njim sta o počitnicah prehajala vse bližnje hribe in doline. Omenjeni Sorta je kasneje bil c. kr. uradnik pri namestništvu v Trstu ter je umrl l. 1881. v Branici. Drug mladosten prijatelj je bil pokojnemu Čehovinu Anton Nussdorfer, še zdaj živeči posestnik v Gabriji. Posebno veren prijatelj do konca dnij je bil slavni naš junak gosp. Abram, kanoniku v Gorici. Dopisovala sta si prav pridno, in ko je rajni baron ob raznih prilikah dohajal v Gorico, večinoma je prenočeval pri gosp. kanoniku Abram, s katerim sta se včasih pogovarjala dolgo v noč. Mil prijatelj je bil tudi z vojaškim duhovnikom, Huberjem, ki je Čehovina po njegovi smrti lepo proslavljal. Sploh pa vsi, ki so bili v ožji prijateljski zvezi s pokojnim junakom, trdijo, da so redko sijani tako mili, zvesti in značajni prijatelji, kakeršen je bil Andrej Čehovin. Gosp. Fran Fabiani, c. kr. poštar v Štanjelu, pripovedoval mi je to zanimivo prigodbo: „S Čehovinom sva bila sošolca in kot šolarja dobra prijatelja. Ko je bil povišan v barona, obiščem ga nekega dne v Branici v družbi nekih imenitnih gospodov, ki bi se radi seznanili s slavnim možem. Stopivši v hišo, posežem mu v rokó ter rečem v nemškem jeziku: „Čestitam Vam,

Rusko veleposlaništvo v Parizu dementuje v „Liberte“ vesti raznih listov o napitnici velikega kneza Nikolaja Mihajloviča na ladiji Urugvaj. Veliki knez je samo odzdravil Rusiji simpatični napitnici nekega Francoza. Naravno je, da se je v napitnici simpatično izrazil o Franciji, toda one fantastične izjave, katere mu pripisujejo, so pa izmišljene.

Kes se **Italija** in **Abesinija** ne moreta sporazumeti, hoče abesinski vladar premestiti svojo prestolnico iz Adu v Gondar. Adua je preblizu morja in je torej v nevarnosti pred Italijani. Gondar je dobro utrjen in je bolj v sredi države. V Gondaru so nekdanji etijopski vladarji in sedaj ima ondu svoj sedež abesinski patrijarh. Kralj Janez hoče, ko se preseli v Gondar, začeti vojno z Italijani, da odstrani nevarnost, ki preti Abesiniji od strani Italijanov. Abesinci se ne mislijo z Italijani spuščati v velike boje, ampak je hočejo le vedno nadlegovati. Kadar je bodo pa hoteli napasti, umaknili se bodo bolj v sredo dežele, kamor jim Italijani ne bodo mogli lahko slediti.

Afgani hité z utrjenjem Herata, kakor bi se v kratkem imela začeti vojna v Srednji Aziji. V Afganistanu ne verujejo, da bi se mir dolgo ohranil, če tudi sta se Anglija in Rusija sporazumeli zastran rusko-afganske meje. Notranje afganske zmešnjave utegnejo dati Rusiji povod k posredovanju. — Po poročilih iz Kabula prišlo je pod vodstvom Sajd Jakub Alija v Herat 300 Rusov. Trdijo, da so kupci, toda guverner jim ne verjame in je vso stvar sporočil emiru, poslednji mu je pa odgovoril, da naj se obrne na Mihamed hana, Murgabskega guvernerja. — Nekateri mislijo, da so došli ruski kozaki, ki bodo skušali mesto pridobiti za Rusijo.

Dopisi.

Iz Trsta 12. okt. [Izv. dop.] Sijajen dokaz o mogočnosti irredentarske stranke in političnega položaja v Trstu dal nam je pred nekolikimi dnevi pogreb glavnega urednika lista „Indipendente“, gosp. H. Juretiča (Jurettig). Ta mož je posvetil službi protiavstrijske stranke vse svoje življenje in svojo imovino, zaradi političnega njegovega delovanja bil je večkrat in po več mesecev zaprt. Naravno je torej, da so ga privrženci njegove stranke zmatrali mučenikom italijanske ideje in so priliko njegove smrti uporabili v veliko, sijajno protiavstrijsko demonstracijo. Ob tej priliki pokazal je naš župan, pokazali so naši mestni očetje in mej njimi tudi sam gosp. Moise Luzzatto, ki je v državnem zboru tako glasno in oblastno govoril o avstrijskem patrijotizmu, kateri baje vlada v Tržaški mestni hiši, kak patrijotizem jim ogreva srce, kaki nazori je vodijo v njih delovanji in kakej bodočnosti delajo pot z vsemi svojimi močmi! Nad krsto pokojnega urednika govorilo se je o njega patrijotizmu, z nautušenimi besedami opisovalo se je njegovo delovanje, priporočalo se v vzgled in posnemanje.

Nad krsto pokojnika prisegal je njega naslednik, da hoče ostati zvest sijajnemu vzgledu umrlega tovariša, da hoče tudi on z isto ustrajnostjo in nautušenjem nadaljevati po njem začeto delo. Izvestno je govoril mož iz sica navzočega mestnega župana in mestnih očetov in menda tudi prisotnega državnozbornskega zagovornika avstrijskega patrijotizma!

Pokojni Juretič ni bil kot žurnalista nikaka posebnost. Italijani slave v njem samo idejo irreden-

gospod baron, prav iskreno na tolikem povišanji!“ A on mi takoj odvrne slovenski: „Pojdi, pojdi, norec; čemu me li vikaš; ali nisi li Ti moj dragi stari „Francelj?“ . . .

A ne le svojim prijateljem, ne tudi drugemu ljudstvu je bil Andrej Čehovin dokaj prijazen. Občeval je rad tudi z najpriprostejšimi kmeti; bil je vesel družbenik. Ko je iz vojne prišel domov v Branico, vedel se je baš tako priprosto kakor prejšnje čase. Po bišah je hodil obiskovat sosede ter se ljubeznjivo z njimi razgovarjal. Posebno rad je zabajal v kočó k sosedu Marku. Marko je bil namreč star vojak in naš junak se je z njim pogovarjal časih cele ure. Mož mu je moral natančno razlagati, kako je bilo svoje dnij pri vojakih; naš Andrej je pa staremu vojaku razkladal, kako je zdaj. Sploh se je Andrej Čehovin obnašal doma „prav po domače.“

Rekel sem že, da Andrej Čehovin ni bil prevzeten; ponosen pa je bil na svoje vrline. Čehovin je bil torej ponosen mož, in vselej, kader je kam šel, pripel se je na svoje prsi vseh šestero svetinj. Če so že po mestih vzbujala ta njegova odlikovanja občno pozornost, koliko še na deželi mej našim ljudstvom!

(Dalje prih.)

tizma in delajo zanjo ob enem propagando. Kako razširjena in kako mogočna je ta ideja, priča nam opisani pogreb. Vsi boljši in uplivnejši krogi italijanskega meščanstva so nje pristaši od mestnega župana do malega trgovca in obrtnika. Ako pojde to svojo pot naprej, doživeli bomo še čudne stvari.

Ob tej priliki uvideli smo mi Slovani, zvesti in udani Avstrijci, koliko ceni slavna vlada naš patrijotizem. Ako mi napravimo kako veselico, pošlje nam slavna policija toliko angeljčkov varuhov, kakor bi se bala, da bi kdo ne našel po veselici domov. Ako hoče naših kdo govoriti, mora dati svoj govor temu ljubeznivemu uradu v cenzuro. Nagrobni govornik pa, ki je s plameničimi besedami slavil pokojnega Juretiča patrijotizem in prisegal, da hoče ostati zvest njegovim nazorom in se vedno ravnati po njegovem vzgledu, težko da bi bil prisiljen kaj tacega storiti, kajti v celem govoru spomnil se je samo avstrijskih ječ, sicer pa je govoril izključljivo o italijanskem domorodstvu in italijanskej domovini! Kot „pendent“ k temu omenim naj, da bi bili pred par leti pokojnega Dolinarja kmalu uklenili in zaprli, ker je v Sv. Križi, kamor je „Sokol“ napravil izlet, ukazal godcem, naj zagodejo avstrijsko himno! In ko so bili tukaj bratje Čehi, ki so izvestno boljši Avstrijci, nego premnogi državni uradniki v Trstu, je policija z nečuvno strogostjo zabranila vse slavnosti in prepovedala godbi celo slovanske komade. Kjer se javlja pa irredentizem tako nebrzdano, kakor na pogrebu pokojnega Juretiča, slavna naša policija

„ne vidi nič, ne sliši nič
kot bi bila mrtva stvar.“

Iz tega pač vsakdo lahko vidi, da daje Italijanom polno svobodo, naj delajo kar hočejo, prepričana je menda, da kar bodo storili, bodo dobro storili. In Italijani delajo in so že tako prevzetni, da bode vladi skoro nedostajalo moči, je kedaj ustrašovali. To menda čuti, zato se znaša nad Slovani, nas nateza in vije, da bi nas bilo že davno konec, da nam ni dala mati narava tolike žilavosti in životne sile. Da bi pa okrepila avstrijsko misel v Trstu, izumila je vlada čuden eksperiment. Začela je presajati na naša tla nemške žide in pristne Tevtonce iz „reicha“; a zastoj! te sadike se ne primejo, če tudi jim pridno zalivajo v nemških šolah in uradih. Nemški pregovor, ki pravi: „Erfahrung macht klug“ ne velja za Tržaško vlado; te ne izmodri nobena skušnja, in to je zanjo slabo znamenje, kajti znak je, da se jej bliža konec. Gospodje na Dunaji, ki imajo moč v rokah, pokažejo naj jo enkrat. Zadnji čas je, da nam pošljejo sem namestnika, ki bode znal ubrati drug pot ter bode pomagal onemu življu na noge, katerega sedanja vlada brezozirno tlačí, ki bode pa jedini obudil, razširil in okrepil tukaj avstrijski patrijotizem. To, kar se godi sedaj v Trstu, preseza že vse meje, odločiti se mora tako ali tako. Čas je, da bi se naši kunktatorji izdrli iz boba ter si ogledali razmere, kakeršne so v resnici ter ukrenili potem potrebno, da se rana na državnem telesu izleči! Ozdravljenje naj bode radikalno, zato bi bilo treba pri glavi začeti!

Iz Pulja 12. oktobra [Izv. dop.] Radi in lojalno priznamo: motili smo se! Govorečim v svojem zadnjem dopisu o Puljskem časopisju se bi ne nam bilo niti sanjalo, da bi to časopisje postalo kdaj drugače nego je bilo do sedaj. In vender!

„Giovine Pensiero“ je vzbudil res nove mlade misli. Nekako svež, do sedaj nepoznan vzduh veje po zadnjih številkah naših treh listov; obilica resnega polemičnega gradiva nas je prav res iznenadila.

Spodobi se, da se tudi mi poklonimo novodošlecem. Predstavil se gam je kaj oblastno, samozavestno, vsaka beseda nam kaže, da zre veselo in polen nad v bodočnost. — Odločen optimist je, pesimizem mu je nepoznan. — Oporeka onim, ki menijo, da je Pulj izgubljen za italijanstvo ker je le velika vojašnica in nič drugega. — Zagotavlja nas, da se je z njegovim prihodom začela nova epoha v socialnem in političnem življenju Puljskem, trdeč nam, da tudi v Pulji živi obilo mož, ki čutijo „patrijotiski“. Vse te sile, ki so do sedaj dremale, vzbuditi hoče „Giovine Pensiero“ iz mrtvila. „Ne res, da „se čuti“ žurnalističski ta Benjamin.

Vas bo pa najbolj zanimalo to, da sta mu zaščitnika Italijana „puro sangue“ ... dr. Stanič in dr. Bolmarčić. (Da se podpisujeta s končnico „ch“, to nič ne dá.)

Starosta mej listi, „Eco di Pola“, je pa hud, taka nevolja veje iz njegovih predalov, da bi se nam revež kmalu smilil. Pa tudi res, kaj je bilo treba družega in potem še tretjega lista! Kaj ni bilo vse urejeno? „Trač“ se je tako lepo gojil v uvodnem članku, „chronique scandaleuse“ je imela dostojno jej rubriko, umazano družinsko perilo razobešalo se je na dolgo in široko po njegovih predalih, s kratka: list je bil interesanten, da celo pikanten za one, ki so posvečeni v zagardinske tajnosti. V zavesti svoje izbornosti mislil je „Eco“, da ima jedini on pravico do obstanka, da ima mono pol v rokah. Sedaj se pa prikažeta dva „nebodigatreba“ kar hkratu! Kdo ne bi bil hud! Znesel se je nad izdatelji novega lista, očitajoč jim, „ki so prišli prav od daleč (Dalmatinci so), da se najde uskoški pridevek v njihovem grbu; da hočejo tu po sili uvesti svoje običaje in meglene aspiracije ter „civilizacijo“ njihovih otokov, ki pa nikakor ne leže v grškem arhipelagu.“

Vse drugače je stopil v areno list „La Settimana“; ta je spregovoril pametno, moško besedo. Če prezremo nekoliko navadnih, obrabljenih fraz, in ako bi bili prepričani, da je to, kar piše, izraz pravega prepričanja, ne pa zavist, izvirajoče iz konkurence, bil bi nam celo simpatičen. Nekoliko stavkov iz uvodnega članka je res vredno, da jih navedemo, ker nam kažejo, ako prihajajo res od srca modro spoznanje in računjanje z danimi faktorji.

Članek je naslovljen na „Italijansko politično društvo istrsko.“

„Vedite, mama „Politica“ (društvo), mi hočemo gojiti popolno in tesno prijateljstvo s Slovani, naj si bodo že barbari ali izobraženci, nam dobro hoteči, ali nas sovražeci, zmerni ali fanatiki. Ako so prošinjani z lučjo prosvete, ustopijo naj v krog naših prijateljev, ako so zaostali, učimo jih v šoli z vsem lepem in dobrem in videli bomo, da če tudi naš prapor ne bo njihov prapor, a njihova srca bodo naša. Tako postopajoč, pokazali bomo, da smo Italijani, da smo pravi Romani; ako ne, pokazali se bomo inferijornejši od najzabitejšega Slovana. Torej, mama „Politica“, opustite že tisto zaničujočo, „schiavonsko“ politiko, ker ž njo se ne pokažete nič bolje, nego čeda brez intelekta; na stran z retoriko, na stran s frazami, ki le kalijo našo pamet in kvarijo naša srca; kajti vse ono, kar smo slavili do sedaj kot naše „avite glorie“ ni bilo pristno. Postanemo naj v Avstriji, najlepši, najdragocenejši biserv kroni cesarski, kajti nečemo izdati niti senco kake misli dolžnosti svoje kot zvesti podaniki Gospoda, ki sicer ni naše krvi, a ki zasluži našo najiskrenejšo ljubezen. In ako pa je zapisano v knjigi usode, da se kdaj združimo z brati onkraj meje, molimo Boga, da se to zgodi, ne da bi se prelila kaplja krvi in ne da bi rosile solze mater in devok.“

In ta v izbornej italijanščini pisani članek, ni prišel znabiti iz peresa kakega odvisneža, ampak iz peresa jednega najinteligentnejših nezavisnih Puljskih mož.

Polemika mej našimi listi uplivala bode vsekako na bližajoče se volitve v mestni zastop. Sodeč po sedanjem mišljenju bode boj mej obema strankama oster. Tako je prav. Proč s tistimi nesrečnimi kompromisi, ki so bili le na kvar patrijotični ideji. Sedeli so sicer možje obeh strank v mestnem zastopu, a vladali so le nasprotniki. Če rodoljubna stranka začne agitacijo s posebno energijo, zmagala bode gotovo in potem se bo pokazalo, da se „Giovine Pensiero“ moti s svojimi nadami, glede bodočnosti Pulja.

Popustljivost nikakor ni na svojem mestu.

C—t—č.

Iz Radovljice 12. okt. [Izv. dop.] Včeraj t. j. 11. t. m. ob pol osmi uri zvečer zdramila nas je trobenta požarne brambe Radovljiške prvkrat v tem letu. — Čudno pritrkovanje Leščanskih zvonov naznanjalo nam je, da gori v tamošnji bližini. In resnično; strašen pogled razprostiral se je našim očem od Leščanske vasi. Zdelo se nam je kakor da bi gorelo več hiš konec Lesec.

Akoravno je dež curkomo lil, hotela je naša požarna bramba vender le prva vršiti svoja dela na ognjenem borišči; a dospevša v Lesce, zapazila je, da je le velik stog, nekoliko korakov od Lesec oddaljen, elementarni nezgodi zapal. Kakor pravijo, je tudi 300 centov slame, katere je bila nakopičene v stogu, pogorelo. Posestnik tega imena Jaka Legat. bil je zavarovan. Kako da je požar nastal, se še ne ve. Hvala Bogu, da ni bilo vetra, ker sicer bi bila

Lesecam pretila velika nevarnost; posebno zaradi tega, ker ta vas ne premore kaj veliko vode.

Čast Radovljiški požarni brambi, katera je pri vsakem požaru prva na mestu; a hvala gre gospej Leopoldini Homan, trgovki in posestnici iz Radovljici, katera je pri vseh tacihi slučajih ponudila svoje konje požarni brambi v rabo; ker, ko bi ona tako velikodušna ne bila, na vemo, kje bi naša požarna bramba iskala hitre predprege.

Res je sicer, da ima tukajšnji župan, trgovec in hišni posestnik gospod Franjo Hudovernik tudi konje in sicer prav dobre konje, a žali Bog, pri vsakem požaru so bolni in nesposobni, gasilno orodje peljati na požarišče, akoravno drugi dan prav veselo rezgetaje popeljavajo gnoj na polje — res čudna bolezen to.

Dobro bi bilo pa, da bi prepustil gospod župan svoje konje živinozdravniku v ogled, morebiti bi jim ta izpihal — to novo boleost.

Domače stvari.

— (Imenovanje.) Gosp. dr. Ivan Križanič, stolni korar v Mariboru, imenovan je članom deželnega šolskega sveta v Gradci.

— (Odličnega gosta) imamo danes v Ljubljani. Vicomte Henri Begouen, bivši dijak profesorja Louisa Légerja in stalni sotrudnik „Journala des Debats“, obiskal je prvostolnico našo, da se pouči o naših razmerah in podá o njih pravo sliko svojim rojakom. Od tod potoval bode vicomte v Zagreb, Djakovo, Beligrad in Novi Sad z istim namenom. Nocoj zbere se „pri slonu“ njemu na čast večja družba slovenskih rodoljubov.

— (V Zagreb) došel je te dni slavni francoski arheolog Ed. Saglio, član francoske akademije in ravnatelj muzeje v Louvru. Ogledal si je muzeje in druge znamenitosti, ter včeraj odpotoval v Djakovo. Ta teden pa pride v Zagreb bivši minister in učenjak Le Fevre, ki tudi odpotuje v Djakovo.

— (V samostanu v Brežicah) umrl je 8. dne t. m. o. Lenart Zicherl.

— (Ukaz ali ka-li?) Pod tem naslovom piše „Slovenski gospodar“: Po naključju smo dobili v roke dolgo pismo c. kr. okr. glavarja, čegar ime je tudi precej dolgo. V njem daje župnikom svojega okraja nasvet, kaj bi si naj ta in ta praznik vzeli za predmet svoje pridige. Dotični okrajni glavar mora pač imeti mnogo prostega časa, še več pa domišljavosti, zato je bilo umestno, da se objavi njegovo polno ime in tako otme pozabljenosti.

— (Vreme.) Včeraj imeli smo prav lep dan, danes pa ves dan močno dežuje, kar bode neljubo posebno vinogradnikom, ki še neso obrali.

— (Na Strossmajerjevi promenadi) v Zagrebu sta te dni dva divja kostanja v polnem cvetju, kar je o tem času gotovo redkost.

— (V Celovci) ustrelil se je podlovec Fran Sturm, rodом s Kranjskega. Umril se je iz strahu pred kaznijo. Sturm bil je svoj čas dve leti v kadetski šoli.

— (Kmetijsko predavanje na Vrhniki) ima tajnik c. kr. kmetijske družbe gospod Gustav Pirc v nedeljo 16. t. m. popoldne po cerkvenem opravilu.

— (Za kolke in pristojbine) plačalo se je v preteklem letu po vseh, v državnem zboru zastopanih kronovinah 51,604.019 gld. proti 52,515.031 gld. 1885 l.

— (Dirka v Žalci.) napovedana na nedeljo, dne 16. t. m., je zaradi neugodnega vremena odložena.

— (Proti filokseri.) Društvo za obrambo vinstva dobilo je letošnjo spomlad 272.365 ameriških trt. Od tega števila dobila jih je Štajerska 17.600, Kranjska pa samo 1000, kar je toliko, kakor bi „žida v peklo vrgel“.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Pariz 14. oktobra. Boulanger brzojavil vojnemu ministru, da je v časniku objavljene besede res govoril. Kakor časniki javljajo, dobil je Boulanger za kazen 30 dnij ostrega zapora. Ministerski svet bode odločil, se mu li poveljništvo odvzame.

Madrid 14. oktobra. Na banketu literarnega kongresa napil Castelar kraljici, kar je vzbudilo senzacijo.

Pariz 13. oktobra. Vojni minister zapovedal je Boulanger-u brzojavno, naj se iz

Montlesona takoj vrne v Clermont-Ferrand. Ob enem ga je vprašal, so li njegove, v gotovih listih objavljene besede istinite. Boulanger je odgovoril, da se stoprav jutri povrne v Clermont-Ferrand in da naj se mu dotični časniki dopošljejo, ker jih sam ne more dobiti.

Pariz 13. oktobra. Vojni minister zmatra Boulangerov odgovor nezadostnim, ker so se dotični listi doposlali v Clermont-Ferrand. Brzjavil je torej vnovič, naj odgovori z „da“ ali pa z „ne“, je li dotične besede govoril, ali pa ne. Ko bi odgovor bil nepovoljen, pričelo se bo proti Boulangeru z disciplinarnimi sredstvi.

Belgrad 13. oktobra. Petdeset Arnavtov napalo je na meji pri Jaklanici srbsko stražo z okrajnim uradnikom na čelu. Po hudom boji bili so odgnani.

Sopronj 13. oktobra. Mesto Mattersdorfer že od včeraj v plamenu.

Razne vesti.

* (Katoliški Bolgari) hočejo poslati papežu več darov k njegovi petdesetletnici. Darovi bodo razstavljeni na razstavi v Vatikanu. Poslali bodo mu preproge po jako lepih jugoslovanskih vzorcih, ki so delo domače bolgarske obrtnije. Nadalje bodo mu poslali 12 steklenic rožnega olja iz vrtov pri Kazanliku. Rožne olje je najlahtnejši pridelek. Steklenice bodo zložene v lepo kaseto, katera je naredila bolgarska rodovina Kovačev. Razen tega pošljejo še več cerkvenih paramentov in okitnih predmetov za papeževe sobe, pregrinjale okvirov itd.

Massage-zdravljenje. Kot izvrstno umancanje (massage) pri vseh revmatičnih boleznih, protinu, trganji po udih, kakor tudi pri izpahnenji, pokvečenji in bolečih oteklinah se toplo priporoča Moll-ovo „Francosko žganje in sol“. V steklenicah po 80 kr. Po poštnem povzetju razpošilja vedno A. Möll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah in specerij-skih prodajalnicah na deželi zahtevaj izrečno Moll-ov izdelek z njegovo varstveno znamko in podpisom. 8 (19-7)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192-151)
za vse leto gl. 4.60; za pol leta
gl. 2.30; za četrt leta gl. 1.15.

Zahvala.

Slavno ravnateljstvo prve dolenske posojilnice v Metliki blagovolilo je darovati dvajset goldinarjev v nakup šolskih knjig revnim učencem tukajšnje četverorazrednice. Za ta blag dar se slavnemu ravnateljstvu v imenu krajnega šolskega sveta in v imenu revne šolske mladine tem potom prav srčno zahvaljujeva. (755)

V Metliki, v 10. dan oktobra 1887.

Andrej Šest,
šolski voditelj.

Martin Kamenšek,
predsednik kraj. šol. sveta.

Loterijske srečke 12. oktobra.

V Pragi: 15, 30, 18, 71, 34.

Tuji:

13. oktobra.

Pri **nekem**: Plock iz Draždan. — Mülhel iz Fürtha. — Kaemper iz Saargemund. — Hochsinger, Kulka, Hahn, Rosenbaum, Nussbauer, Fuchs, Tschopper z Dunaja. — Abeles iz Prage. — Grohmann iz Lepih lip. — Friedenthal iz Pečuha. — Taussig iz Linca. — Leder iz Gradca. — Slibar iz Sele. — Plantan iz Zatičine. — Golob iz Motnika. — Oswald iz Trsta.

Pri **nekem**: Bruck iz Mogunca. — Wahl iz Stuttgarta. — Limhart, Regaly, Ziegler, Elger, Lindenlaub z Dunaja. — Dénauer iz Budimpešte. — Frankelz Brna. — Salsinger iz Linca. — Berner iz Rogateca. — Markiz Gozani iz Radovljice. — Vuletč iz Metkovića. — Salmič iz Postojne.

Umrli so v Ljubljani:

13. oktobra: Marija Cerar, kuharica, 68 let, Dolge ulice št. 9, za kapom. — Franja Kozlevčar, kuharica, 35 let, Krakovski nasip št. 6, za jetiko. — Liza Wartol, gostija, 71 let, Karlovska cesta št. 6, za mrtvoudom.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
13. okt.	7. zjutraj	731-78 mm.	5-8° C	sl. szh.	obl.	0 00 mm.
	2. pop.	731-47 mm.	10-4° C	sl. jz.	jas.	
	9. zvečer	731-70 mm.	5-2° C	sl. zah.	jas.	

Srednja temperatura 7-1°, za 4-8° pod normalom.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Dunajska borza

dne 14. oktobra t. l.
(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	—	danes
Papirna renta	81-20	—	81-25
Srebrna renta	82-45	—	82-45
Zlata renta	111-95	—	112-—
5% marena renta	96-—	—	96-25
Akcije narodne banke	8-4-—	—	883-—
Kreditne akcije	283-30	—	283-—
London	125-55	—	125-45
Srebro	—	—	—
Napol.	993 1/2	—	9-93 1/2
C. kr. cekini	5-93	—	5-93
Nemške marke	61-42 1/2	—	61-40
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	129	gld. 20 kr
Državne srečke iz l. 1864	100	167	50
Ogerska zlata renta 4%	—	99	10
Ogerska papirna renta 5%	—	86	20
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	—	104	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	118	75
Zemlj. obd. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	125	70
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	—	99	80
Kreditne srečke	100 gld.	178	50

Poslano.

(7-38)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljujoče pice,
I kas izkušan liek proti trajnom kašlju plućevine I
želudca bolesti grkljana I proti mehurnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.

Št. 713.

(756-1)

Razglas.

Za oddajo gradbe pri šolskem poslopji v Št. Jurji — za katero so stroški s tlako vred preudarjeni s 3460 gld. 33 kr. — razpiše se zmanjševalna dražba na

27. oktobra 1887

ob 9. uri dopoldne v šoli v Št. Jurji.

Kdor se hoče dražbe udeležiti, imel bode uložiti 10% ni vadij.

Dražbeni pogoji, načrt in proračun stroškov izvedo se pri c. kr. okr. šolskem svetu v Kranji.

C. kr. okrajni šolski svet v Kranji,
dné 10. oktobra 1887.

Dober kup meso,

od pitanih volov stegno 54 kr. kilo, — šimbas 46 kr. kilo, — bržola in flam 42 kr. kilo, dobivalo se bode od sobote 15. oktobra t. l. dalje

v Frölich-ovi hiši na Dunajski cesti
pri mesarji (752-2)

Andreji Poškan-u.

Dva živinska semnja,

vsako leto, 1. majnika in 18. oktobra, sta z odlokom visoke c. kr. deželne vlade v Ljubljani z dne 26. prosinca 1887. leta št. 11.565

na Bohinjski Bistrici

dovoljena.

Slavno občinstvo se na prvi semenj 18. oktobra t. l. vabi k obilni udeležbi. (693-6)

Županstvo na Bohinjski Bistrici,
dne 24. septembra 1887.

Kuverte s firmo
priporoča po nizkej ceni
„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani.

Gostilnica „Pri Tomlešku“
Stari trg št. 11.
Častitim dosedanjim svojim gostom v prejšnji gostilnici „Pred mostom“ ter sploh vsemu slavnemu občinstvu naznanjam, da sem prevzel z današnjim dnem gostilnico „Pri Tomlešku“ na Starem trgu št. 11. — Stregel bodem
z dobrim dolenskim vinom, starim in novim; Mengiškim pivom; dobro, ukusno, gorko in mrzlo jedjo.
Za mrogobrojni obisk se priporoča s spoštovanjem
Karol Pance,
bivši gostilničar „Pred mostom“.

Št. 16.412.

(751-2)

Razglas.

V zmislu §. 37 obč. reda za deželno stolno mesto Ljubljano (zakon z dne 5. avgusta 1887, št. 22 dež. zak.) podpisani magistrat naznanja, da bodo proračuni za 1888. leto

1. o mestni blagajnici,
2. o mestni ubožni zakladi,
3. o ustanovnih zakladah in
4. o zakladi meščanske bolnice

od 12. do 26. t. m.

v magistratnem ekspeditu občanom razgrnjeni na vpogled in da v tem času vsak lahko svoje opazke v njih navede.

Mestni magistrat Ljubljanski,
v 10. dan oktobra 1887.

V „NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani

so izšle in se dobivajo po znižani ceni sledeče knjige:

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman. Spisal Charles Nodier, poslovenil J. Kržišnik. — Ml. 8°, 198 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Za dragocenim korenem.

Povest iz življenja kitajskih pogozdnikov. Spisal A. J. Maksimov. Poslovenil J. P. Ml. 8°, 141 strani. Stane 20 kr., po pošti 25 kr.

Selski župnik.

Roman. Spisal L. Halévy, poslovenil Vinko. — Ml. 8°, 203 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Knez Serebrjan.

Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 535 strani. Stane 50 kr., po pošti 55 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal M. Lermontov, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 264 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Dubrovski.

Povest. Spisal A. S. Puškin, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 122 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

N o v.

Roman. Spisal Turgenjev, poslovenil M. Mäloverh. — Ml. 8°, 32 pol. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Casnikarstvo in naši časniki.

Spisal * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 19 pol. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Trije javni govori.

Tri dni v starem Rimu. Govoril prof. Fr. Wiesthaler. — Ženstvo v slovenski národní pesni. Govoril drd. Ivan Tavčar. — Jeanne d'Arc, devica orleanska. Govoril p. of. Fr. Šuklje. Ml. 8°, 134 strani. Cena 20 kr., po pošti 25 kr.

Za znižano ceno

se morejo še dobiti sledeče

slovenske lepoznavske knjige:

I. zvezek, ki obsega: Stenografija, spisal dr. Ribič. — Životopisje, spisal Rajč Bož. — Prešern, Prešerin ali Preširen, spisal Fr. Levstik. — Telečja pečenka, novela, spisal J. Jurčič. — N. Machiavelli, spisal dr. Ribič. — Pisma iz Rusije, spisal dr. Celestin. — Trstivo z grozdem na Ruskem, spisal dr. J. Vošnjak. — Čegava bode, novelica, spisal J. Ogrinec. Velja . . . 15 kr.
V. zvezek, ki obsega: Meta Holdenis, roman, francoski spisal Viktor Cherbuliez, poslovenil Davorin Hostnik. Velja . . . 25 kr.
Za oba zvezka naj se priloži še 10 kr. poštnine, za posamezne zvezke pa 5 kr.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.